

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **L. K.**, zastoupené Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. 60 Az 57/2005,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2005, č. j. OAM-717/VL-07-11-2005, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítlo žádost žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) rozsudkem ze dne 4. 5. 2006.

Stěžovatelka napadla tento rozsudek kasační stížností, a to z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. s tím, že pouze ocitovala příslušná ustanovení tohoto zákona. Dodala, že konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje důvodnost své kasační stížnosti podané krajskému soudu v zákonné lhůtě dne 27. 6. 2006, sdělí do třiceti dnů. Vzhledem k tomu, že takto neučinila, vyzval ji krajský soud usnesením ze dne 18. 9. 2006, aby v jím stanovené lhůtě jednoho měsíce kasační stížnost patřičně doplnila o její rozsah a důvody. Tuto výzvu krajského soudu obdržela stěžovatelka dne 19. 10. 2006 a požadované doplnění provedla svým podáním z 30. 10. 2006, které krajský soud obdržel dne 2. 11. 2006. Dle § 106 odst. 3 zákona o azylu mohou být náležitosti kasační stížnosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání; tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc. Uvedená lhůta je nepřekročitelná a k později uplatněným námitkám soud nebude přihlížet.

V posuzovaném případě byla tedy krajským soudem vymezená lhůta zachována a nedostatky kasační stížnosti zhojeny. Navíc, nad rámec tohoto případu, připomíná Nejvyšší správní soud právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 26. 10. 2004, sp. zn. 2 Azs 117/2004: *„Jestliže účastník řízení doplní své podání sice po lhůtě stanovené soudem k tomuto doplnění, avšak ještě předtím, než soud ve věci rozhodl, nejsou bez dalšího splněny podmínky*

pro odmítnutí návrhu podle § 37 odst. 5 s. ř. s.; v takových případech je třeba vždy zkoumat, zda pokračování v řízení brání pouhá skutečnost, že nedostatek nebyl odstraněn včas.“ S ohledem na výše sdělené se Nejvyšší správní soud neztotožnil s návrhem žalovaného, aby kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona azylu jako opožděnou odmítl, a dále se proto zabýval stížnostními důvody konkretizovanými v doplnění kasační stížnosti.

Stěžovatelka namítá zejména vady řízení spočívající v chybném použití ustanovení § 16 písm. g) zákona o azylu, dále nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, který dle jejího názoru na zjištěný skutkový stav aplikoval nesprávnou právní normu a vytýká krajskému soudu skutečnost, že s ní nejednal v mateřském jazyce. V neposlední řadě pak uvádí, že byl porušen článek 3 a článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“), když jí na Ukrajině hrozí pronásledování ze strany věřitelů z důvodu nesplacené půjčky. Stěžovatelka závěrem vyjmenovává otázky, o nichž by měl zdejší soud meritorně rozhodnout, neboť přesahují její vlastní zájmy (posuzování zjevné nedůvodnosti; závazky plynoucí pro ČR z mezinárodního práva; povinnost ustanovit tlumočnicka stěžovateli, který neovládá český jazyk; definice sociální skupiny).

Stěžovatelka také požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatelka nejprve namítá, že žalovaný i krajský soud nesprávně použili ust. § 16 písm. g) zákona o azylu, když její žádost o azyl odmítl jako zjevně nedůvodnou. Zopakovala, že se ve své vlasti obává zabití pro nesplacený dluh, je tedy pronásledována ve smyslu zákona o azylu a že ukrajinské státní orgány jí nejsou schopny zajistit potřebnou ochranu. Takovou námitkou ovšem stěžovatelka nepokládá otázkou, jež by dosud nebyla judikatorně vyřešena, neboť k otázce pronásledování ze strany soukromých osob z důvodu nesplacených dluhů se již Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2003, sp. zn. 4 Azs 23/2003 (publ. na www.nssoud.cz): „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).*“ Tento soud také upřesnil v obdobném případě, že: „*Strach vrátit se na Ukrajinu kvůli potížím s věřiteli ve vztahu k neuhrazenému dluhu jejího manžela, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.). Problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory, ale snahou o vrácení dlužné částky.*“ (rozhodnutí ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 6 Azs 45/2003).

Ke stěžovatelčině další námitce, že s ní krajský soud jednal v českém jazyce, jemuž stěžovatelka dobře nerozumí, je pak třeba poukázat na právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 6 Azs 10/2003 (publ. pod č. 120/2004 Sb. NSS): „*Reaguje-li cizinec v řízení před soudem na úkony soudu činěné v českém jazyce svými podáními činěnými rovněž v českém jazyce, nejsou dány důvody stanovené v § 18 odst. 2 o. s. ř. pro ustanovení tlumočnicka, neboť toho není potřeba.*“

Stěžovatelka dále uvedla, že bylo porušeno její právo na respektování soukromého života dle čl. 8 Evropské úmluvy a právo nebýt podrobena ponižujícím a nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 této Úmluvy, a že žalovaný ani krajský soud tato práva nerespektovali, když její žádost o udělení azylu zamítli jako zjevně nedůvodnou, čímž porušili povinnost přednostní aplikace norem práva mezinárodního a ústavního. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že k přednostní aplikaci mezinárodních lidskoprávních závazků se již dostatečně vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 4. 8. 2005, sp. zn. 2 Azs 343/2004 (publ. pod č. 721/2005 Sb. NSS), kde mj. uvedl, že takový postup není namístě, pokud je zjevné, že konkrétní žadatel o azyl nemůže být uprchlíkem právě proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o možném pronásledování z azylově relevantních důvodů.

K poslední stěžovatelčině poznámce, že přijatelnost její kasační stížnosti vyplývá také z potřeby definice sociální skupiny, zdejší soud podotýká, že tato otázka nemá s posuzováním případem žádnou souvislost.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu